

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

acephalo, respectu istius fortiretur subjectionem, sed mere voluntariam, ex seipso scilicet dependentem, non vero ex Concilij etiam, quæ Oecumenicæ naturâ, Divinæque institutione dependentem. Quod si equidem Papa seipsum volens subjecerit foro confessionali, adeoque jurisdictioni à semet erga se prorogata, tunc supervenit characteris sacerdotalis potestas, à solo Christo tam in sui infusione, quam in sui exercitio per sacerdotem, quæ Christi instrumentum in absolute Sacramentali perficienda. Sub cuiusmodi proinde absolute Sacramentalis actû ipsemet etiam Papa perfectam erga Confessarium, quæ Christi jam ministrum, imò erga ipsum Christum habet subjectionem, debetque aded pro tali foro profiteri aliquam supra se, quæ Christiano homine, superioritatem, quæ tamen sit principaliter in Christo, instrumentaliter autem in sacerdote Sacramentaliter absolute.

Pari igitur ratione quoad fidei dogmatum in Concilio Oecumenico definitiones, Papa plenè & absolute est subiectus tali definitioni ex vi autoritatis; instrumentaliter Concilio Oecumenico, quæ suæ quoque vicariæ Christi autoritatis characterem præferenti, principaliter autem ipsimet Spiritui sancto, Synodo quæ Oecumenicæ, secundum Christi promissionem, assistenti, ineluctabiliter competentis. Nihilominus hæc Papæ erga dogmaticas Concilij Oecumenici definitiones subiectio respicit perfectam Spiritûs sancti ac Christi, respectu Papæ superioritatem: at quia Concilium quæ Oecumenicum ipsamet Papæ præminentiam, seu sui characteristicam formam essentialiter constitutivam includit, idcirco non tam superioritatis strictæ, quam majoritatis cuiuspiam præcellentiam importat, uti supra expositum fuit.

Corollarium.

57. EX dictis infertur decisio quadruplicis circa Concilium Generale difficultatis. In primis quoad Concilium quantumvis Generale, si acephalum sit, pro primo & quarto circa huius disquisitionis initium exposito statu, prorsus asseverandum est, nihil habere specialis potestatis, præcipue erga Papam, nisi in quantum singulorum Episcoporum in unum collatæ jurisdictioni accrescit quædam extentivæ plenitudo erga dubium præcipue Papam, uti proxime expositum fuit, singularem obtinens vim ac energiam.

58. Deinde quoad secundum statum dicere oportet, quod Concilium Oecumenicum, vicario Christi nomine insignitum, sicque aded Papam ipsam, seu Ecclesiæ Caput cum reliquo ejusdem hierarchico, ex orbis Christiani Episcopis conflato Corpore completens, præter hanc soli Summo Pontifici propriam autoritatem, sit à Christo Domino immediate donatum duplici prærogativâ, alterâ indefinitæ ad ligandum & solvendum potestatis, alterâ omnimodæ & consummatæ infallibilitatis.

59. Pro tertio insuper quæstionis circa Concilium Generale statu asseverandum est, du-

plicem illam prærogativam, cum non conveniat Concilio, nisi quæ Oecumenico, minime competere Generali Synodo, quantumvis ex Patrum, seu Episcoporum numerosissimo concursu quasi materialiter loquendo, plenissimæ, atque Legatorum Pontificiorum præsentia solemnizata, nisi cum isthoc hierarchico Concilij Corpore in fidei dogmate aliquo sanciendo consentiat Summus Pontifex, neque hanc potestatem ex parte Papæ esse delegabilem, sed oportere, consensum personaliter præstari à Pontifice Maximo, ut robor infallibilitatis consummata adijciatur ejusmodi dogmaticis sanctionibus.

DISQUISITIO III.

An superioritas Papa supra Concilium acephalum demonstrari possit ex sacris Litteris?

S. I.

CONSULTO restringitur hæc disquisitio ad Concilium acephalum, etiam quando legitima Papæ autoritate congregatum præsentem ac præsentem habet Legatos, seu Nuntios Apostolicos, necdum tamen obtinuit consensum Summi Pontificis, Decretorum inibi sancitorum confirmatorum. Etenim ex præcedenti Disquisitione constat, omnimodæ infallibilitatis autoritatem, ex Christi Domini institutione non competere Concilio, nisi quatenus Duo, Caput scilicet, ac reliquum Corpus hierarchicum Ecclesiæ consenserint in fidei dogmatibus, ac morum decretis quoad formale honestatis motivum, & rationem in fidei principia reducendis. Et ideo Concilium quantumvis Generale, priusquam ipsorum sanctionibus accedat personalis Papæ consensus, necdum est in statu consummatæ Synodi, quæ formaliter Oecumenicæ, sed hanc ultimam sui perfectionem recipit ex Pontificæ autoritatis decretorum confirmatoris consensu.

Non equidem negaverim, ubi per Summum Pontificem facta est indicio Concilij Generalis, mandato ad universos Christiani orbis Episcopos, Ecclesiæque Prælatos directo, atque in vi mandati convenerint Ecclesiæ Præsules, præsentibus præcipue Legatis Apostolicis, Concilium jam in statu esse Oecumenicæ Synodi, quatenus ex tunc verificatur, Vicario Christi nomine, seu autoritatis Apostolicæ, Vicarium Christi nomen præferentis, characterem insignitum existere Antistitem tali modo coadunatorum Conventum, Ecclesiæ Universalis ex hierarchico Capitulis, ac reliquorum, in partem sollicitudinis pastoralis assumptorum Præfulum ordine consistentis representativum: nec interest, sive pauci, sive plures sub tali characterem fuerint coadunati ex orbis Christiano Præsules Christo Domino *Matthæi 18.* pronuntiante, se in medio eorum fore, ubi duo, vel tres congregati nimodam in fidei dogmatibus decidendis interfuerint. Hæc tamen assistentia Christi, omni-

fallibilitatem adferens, eatenus requirit Duorum, scilicet Capitis, ac reliqui hierarchici Corporis in unum consentientium personalem, Legatis Apostolicis haud delegabilem, concursum, ut, antequam hic utrinque fuerit personaliter praestitus, Concilium quantumvis Generale ac Oecumenicum, non sit adhuc in statu perfecto, seu ultimata consummato: tamen haud negaverim, Apostolicam ligandi & solvendi potestatem indefinitam Concilio Oecumenico, qua Collegij Apostolici successori a Christo immediata concessam, antecederent ad illam consummatam, ex personali Pontificij consensus concursu subsistentem, omnimoda infallibilitatis perfectionem, iam locum habere, ex quo in Christi Vicario nomine sub Sedis Apostolicae Legatorum praesentia aggregari, & continuari cepit.

In cujusmodi proinde statu, cum Concilij Oecumenici ad ligandum & solvendum auctoritas coarctetur cum Pontificia potestate, in vi cujus Synodus ex Capite, per Legatos praesidente, & reliquo Ecclesiae hierarchicae Corpore coadunata, merito iam dicenda sit Oecumenica, licet ultimata, & consummata sui perfectionem tandem receptura ex personalis Pontificij consensus ad sanctiones dogmaticas a Patribus definita accessu. Idcirco sicuti in praecedente Disquis. dicebamus, Concilium Oecumenicum ex ejusmodi rationis fundamento dici haud posse Papam superius, sic vicissim neque Papa est dicendus supra Concilium plene Oecumenicum habere strictam superioritatem. Secus est de Concilio necdum plene, sed quasi dispositivo Oecumenico, in casu dubij Papae aggregato, ad certum Ecclesiae Caput inquirendum ac designandum. Tunc enim tali Synodo, quantumvis materialiter dici possit Generalis, deficit formalis character, quousque veri, ac certi Pontificis auctoritas Apostolica eidem tandem accesserit: dum interea in tali Concilio acephalo non alia, quam universorum ex Christiano orbe ibi aggregatorum Ecclesiae Antistitum in unum collata intervenit jurisdictione, cum aliquo adeo singulis accrescente extensivo, ut sic ad publicum Ecclesiae Bonum efficacius referibili augmento. Cujusmodi adeo Concilio acephalo Pontificia auctoritas prorsus supereminet; veluti ex sacris Litteris pro utraque parte adducendis demonstrare conabimur.

§. II.

His taliter praesuppositis, operapretium duximus, alios quoque Theologos super praesentis disquisitionis puncto consulere, ac singulariter audire Authorem tractatus de libertatibus Ecclesiae Gallicanae lib. 5. cap. 10. concludentem: In sacris Litteris clarius exprimi Pontificis sine Concilio, quam Concilij sine Pontifice auctoritatem.

Tria igitur praecipue citantur loca pro auctoritate Conciliorum. Primus locus est Matth. 18. Vbi sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum. Sed primò Launojus par. 6. epist. 1. notat, hunc locum de Conciliorum quovis genere intelligi posse, & à

nonnullis Ecclesiasticis tractatoribus subinde intelligi. Secundò quinque sanctorum Patrum interpretationes refert; qui locum illum neque de Concilij generalibus, neque de Provincialibus intellexerunt. Et sanè videtur magis ad obedientiam in causis Criminalibus praestandam, quam ad fidem declarandam, aut Canones condendos pertinere. Praemittitur enim; Si peccaverit in te frater tuus, &c. quae praescribunt ordinem judicarium in ferenda excommunicatione servandum; vel ad orationis efficaciam. Cum enim dixisset Christus: Si duo ex vobis consenserint super terram de omni re, quaecumque petierint, fiet illis a Patre meo, qui in caelis est; immediatè subjungit verba illa; Vbi enim sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum. Accedit, quòd illa verba Concilium Provinciale, aut adhuc Provinciale minus, potius significant, quam universale. Nam duo, vel tres Concilium fortasse Provinciale, non autem universale constituerent.

Alter locus est Joannis 16. Spiritus veritatis docebit vos omnem veritatem. Sed ea promissio non solum in omnibus Apostolis collectivè, sed etiam in singulis erat implenda. Accepit enim Spiritu sancto in die Pentecostes, factum est illud, quod praedixerat Propheta Isaias cap. 45. v. 13. à Christo allegatus Joann. 6. Et erunt omnes docibiles Dei. In hunc sensum B. Petrus ipso Pentecostes die locum illum Prophetae Joelis adduxit; Et erit in novissimis diebus, dicit Dominus, effundam de Spiritu meo super omnem carnem, & prophetabunt filij vestri, & filiae vestrae.

Tertius locus est Act. 15. ibi enim primum Concilium, quod est caeterorum norma, scripsit; Visum est Spiritui sancto, & nobis; quae verba de assistentia Spiritus sancti dubitare non sinunt. Sed illa Spiritus sancti assistentia Apostolos inspirantis Apostolorum gratiae, non Concilij generalitati tribuenda est. Nec enim generale erat, siquidem ex Apostolis & Senioribus Ierosolymis consistentibus duntaxat constabat; uti probat Cardinalis Baronius ad annum 51. num. 9. adfuisse tunc tantum ex Apostolis Petrum, Iacobum, & Ioannem cum Paulo, & Barnaba. Erant autem in multis mundi partibus Episcopi jam constituti, quos, certum est, ab eo Concilio abfuisse, ut universale dici non possit. Adde, quòd Caerui aderat B. Petrus, ut nihil hinc ad propositum concludi, cum agamus de Concilio, à quo ablit Petri successor, possit.

Probatum etiam auctoritas Conciliorum in omnibus Scripturae locis, quibus, Ecclesiam circa fidem errare non posse, demonstratur. Cum enim Concilium Ecclesiam representet, necesse est, ut sicut Ecclesia, ita Concilium ab omni erroris circa fidem periculo ablit. Sed Summus Pontifex melius Ecclesiam representat, quam reliqui Episcopi sine ipso.

Statuitur autem evidentius ejus, quam Conciliorum auctoritas in sacris Scripturis. Etenim dum Matth. 16. Petrus fundamentum Ecclesiae constituitur à Christo dicente; Tu es Petrus,